

[Økonomiministerens.]

dig at finde frem til måder, hvorpå vi kan inddrage indkomstpolitikken i vores arsenal af midler for den økonomiske politik.

Det er gået sådan, at dette sigte har regeringen ikke villet gennemføre efter den modstand, vort udspil af 30. april har mødt hos arbejdsmarkedets organisationer, men vi fastholder, og vi må fastholde selve det indkomstpolitiske sigte med henblik på en situation, hvor nye overenskomster skal indgås. Det vil være en nødvendig forudsætning for at opretholde fuld beskæftigelse og hurtig økonomisk vækst uden at bringe balancen udadtil i fare. Der var rødt lys for vore forslag af 30. april, og vi respekterede det, fordi det drejede sig om bestående overenskomster, men vi mødes ved næste korsvej, og da håber jeg at få følgeskab af socialdemokratiet. Socialdemokratiet repræsenterer dog befolkningsgrupper, som må være lige så interesserede som enhver anden gruppe i dette land i at sikre den økonomiske vækst.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard):

Hr. Anker Jørgensen mente, at jeg i min tale i formiddags havde rettet et angreb på LO. Nu skal jeg lade ligge, hvorvidt der var grund til det eller ikke, men jeg rettede faktisk ikke et angreb på LO. Det, jeg derimod gjorde, var at tilbagevise en kritik, en beskyldning, der var rejst imod virkningerne af regeringens forslag om at kompensere for den anden dyrtidsportion, hvis den kommer til udbetaling efter juli. Fra forskellig side, herunder fra LOs formand, har man sagt, at dette er et udtryk for, at man forærer fra lønmodtagerne til arbejdsgiverne. Da sagde jeg og vil gerne gentage: jeg forstår ikke, at man tør behandle vort omkostningsproblem så overfladisk. Som jeg gjorde opmærksom på, og som økonomiministerens lige har udbygget det, bliver der til september med en arbejdstidsforkortelse og med 2 dyrtidsportioner formentlig tale om en omkostningsstigning nær ved de 4 pct. Det kan ikke være i lønmodtagernes interesse, at man ikke skulle forsøge at modvirke den svækkelse af konkurrenceevnen, en så kraftig forøgelse af omkostningsniveauet fra den ene dag til den anden er udtryk for.

Jeg vil gerne over for hr. Anker Jørgensens generelle betragtninger omkring dyr-

tidsreguleringen og citatet af mine udtalelser fra januar 1968 om, at der registreres prisstigninger, der har fundet sted, og at dyrtidsreguleringen derfor normalt er udtryk for en kompensation for indtrufne prisstigninger, sige, at dette er rigtigt, og jeg har ikke spor imod citatet, for det er stadig min opfattelse, men der er i forbindelse med den situation, vi står i i dag, noget, vi må tage i betragtning, og som hr. Anker Jørgensen og andre vil kunne få bekræftet ved at se lønstatistikken for det sidste år, der er tilgængelig. Det må tages i betragtning, at prisstigningerne i det sidste års tid foruden af stigende importpriser er forårsaget af en kraftig lønglidning. Der er gået lønstigninger forud for de prisstigninger, der til september udløser dyrtidsportioner. Det er det, der gør denne situation anderledes end de situationer, man så ofte har været i, når dyrtidsportioner er blevet udløst.

Hr. Anker Jørgensen gentog, at der var tale om at lade arbejderne betale til arbejdsgiverne. Jeg må sige, jeg forstår ikke den tale, ikke alene af den grund, jeg nævnte før, men også fordi det er i så åbenbar modstrid med den foreliggende kendsgerning og med logikken. Hvad er nemlig realiteten? Tror nogen oprigtigt, at der kan udløses to dyrtidsportioner til efteråret, uden at erhvervslivet må dække den direkte lønstigning helt eller delvis ind gennem en forhøjelse af priserne? Er der nogen, der tror på det? Når vi nu udligner virkningen af en almindelig dyrtidsportion, så betyder det altså, at vi kan undgå den prisstigning, der ville blive resultatet af denne ene dyrtidsportion. Kompensationen betales efter regeringens forslag direkte til arbejdsgiverne i stedet for en tilbageholdelse, men virkningen bliver i begge tilfælde den samme for forbrugerne. Vi hjælper eksportindustrien, og vi hjælper de industrivirksomheder, der skal konkurrere med importen, ved at mindske stigningen i deres omkostninger.

Hr. Henry Christensen spurgte, om regeringen stod fast ved sine bestræbelser for at begrænse yderligere, ud over det allerede foretagne, i budgetterne. Det er givet, at det var et led i det, vi lagde frem den 30. april. Det er lige så givet et led i det, vi lægger frem i dag. Det er simpelt hen en nødvendig forudsætning for vores økonomiske bestræbelser.